

Fermar els gossos

L'ús tradicional del verb *fermar*, que hem conegut ben viu, correspon a l'acció de lligar certs animals domèstics, com ara gossos o cavalls, amb una corda, una cadena, etc., a una anella o una estaca perquè no puguin fugir. I és de dolbre que molts abandonin aquest ús tradicional i, en el cas que hem dit, recorrin sistemàticament a lligar. Que hi ha una certa sinonímia entre *fermar* i *lligar* es innegable, com ho demostra el fet mateix que per a definir el primer hàgim recorregut al segon. Però això no justifica que es renunciï a la utilització de *fermar* en aquells casos que, com els que hem dit dels gossos i els cavalls, sempre s'havien resolt amb el verb *fermar*.

D'altra banda, i això encara potser és més greu, n'hi ha que han recuperat, tal com es diu ara, l'ús del verb *fermar* però amb un sentit que, estrictament, no li correspon. El fan servir en el sentit de «tancar», segurament a causa de la influència del francès «fermer», que té aquest significat. Es cert que, tal com veiem al Diccionari Alcover-Moll, el verb *fermar* s'ha servit en alguna zona del nostre domini lingüístic aplicat a una porta, però només excepcionalment, en casos en que la idea de subjectar o travar predominava sobre la de tancar. No hi ha cap necessitat, doncs, de recórrer a *fermar* quan allò que es vol dir és tancar verb que, si tant ens convé, podem alternar amb *cloure*.

De *fermar* també ens interessen els seus composts: *afermar*, *capfermar*, *desfermar* i *refermar*. Especialment aquest darrer, en lloc del qual, molt sovint, tal com ja vam tenir ocasió de comentar un altre cop, s'usa, indegudament, la forma «*reafirmar*». En una actitud, unes opinions o unes declaracions que hem fet, no podem dir que ens hi «*reafirmem*» sinó que ens hi *refermem* és a dir, que ens hi fem fermes.